

Månedens historie, marts 2019

Egon Heldgaard fortæller til KFUM-spejdernes Ulve ca. 1998

Spidsrøv og appelsiner

På flokmødet i efteråret i spejderhytten viste I, at I var gode til at binde knob af ”sliksnører”. Den aften fortalte Baloo jer om det, I skulle huske at tage med på week-end turen til spejderhytten i Gl. Sogn, hvor I som de første skulle sove i vores nye hytter. Jeg lyttede med og særligt, da han sagde: ”I skal alle sammen tage jeres krammedyr, sovedyr, slaskedukke med!”.

”Nå!?, tænkte jeg. Det var nyt for mig. Sådan en har jeg da aldrig haft, og sådan en skulle jeg måske ønske mig i julegave”.

Jeg husker ikke min mor. For hun døde fra mig af en slem sygdom, tuberkulose, da jeg var 1½ år. Min far skulle så passe mig, og han tænkte nok ikke på, at jeg ville være glad for et sovedyr at være tryk ved.

Min mors sygdom havde kostet min far mange penge, så vi var fattige. Da min far havde købt sig et par sko, fik jeg den flotte æske. Den var min første brandbil!

Min far var postbud og gik i en sort uniform, som var lavet af uld fra får på den jyske hede. Den blev spundet til garn og vævet på klædefabrikken i Grindsted til det stof, som uniformen blev syet af.

Det var forresten tugthusfangerne i Horsens, der syede uniformerne. Det var virkelig tykt, solidt tøj. Når min far tog bukserne af kunne de - stå selv.

Min far fandt ud af, at der af sådan et par slidte bukser godt kunne laves et par bukser til mig. En ældre kusine, som ville være syerske fik til opgave at sy bukserne til mig.

De kom til at passe mig ret godt, men det tykke stof gjorde, at min bagdel stak bagud med en lang spids, og da jeg så kom i skole blev jeg prikket bagi og kaldt for ”Spidsrøv”.

Jeg var selvfølgelig ikke glad for at blive drillet/mobbet og jeg ”peb” nok lidt, da min far kom hjem fra postturen og jeg fortalte ham, at jeg ikke ville gå med de bukser. Han trøstede mig og foreslog, at jeg kunne stikke dem der drillede mig et par på snuden. Jeg var imidlertid en lille ”Pivskid” og mente ikke, at det var en god ide, men da jeg var ret god til at tegne og hjælpe mine kammerater blev det ikke så slemt for mig – og jeg blev ret så glad for de varme bukser.

Egon Heldgaard

Appelsiner

Vi børn havde ikke så meget at se hen til. Vi gik i søndagsskole og fik fortalt de mange spændende ”Jesushistorier” - men det bedste var dog juletræsfesten. Den så vi hen til som en stor begivenhed, for vi vidste, at netop den dag fik vi et kræmmerhus! Med pebernødder og bolsjer i – og en appelsin.

Dengang havde forældre ikke mange penge, og til børnene at købe julegaver for var der kun nogle få ører. Jeg husker at min fætter viste mig en 10 øre. For den skulle han købe julegaver til: mor, far og fem søskende. Og det lykkedes for ham. f.eks. 1 flødekaramel pakket i en pakke!

Årsløn for en far var dengang ca. 1.000 kr. En 5-øres flødebolle koste 5 øre! (Ha! Ha!). Vi ku' nemlig osse købe flødeboller til 2 øre. Den havde samme størrelse som flødeboller i dag.

Så kom juletræsfesten, og jeg havde mine pæneste stive bukser på! Mens vi ventede udenfor på, at juletræet blev tændt, og vi kiggede ind gennem nøglehullet, diskuterede vi, om kræmmerhusene var lavet brede eller smalle. De brede kunne der jo være mest i.

Endelig blev døren lukket op og vi myldrede ind. Hvor var det flot med de mange lys! Og heldigvis stod der et par kasser ved siden af talerstolen, i dem var der sikkert kræmmerhuse og appelsiner.

Allerførst skulle vi synge "Her kommer Jesus dine små" og derefter "Et barn er født i Bethlehem" medens vi gik modsat vej omkring juletræet.

Nøj! Hej! Der gik ild i en stor gren! Det blev ekstra spændende. Ham der skulle holde juletalet til os, en høj og kraftig landmand, han gik hen til det brændende juletræ og greb med sine bare hænder omkring den brændende gren og slukkede ilden. Hans hænder??? Nej! De havde slet ingen skade taget, mærkeligt!! Han måtte have en vis forbindelse med "Ham deroppe"!

Kræmmerhusene!! ikke til at vente!

Vi måtte synge "Et barn er født" færdig, og så gik ham landmanden på talerstolen og fortalte om Jesusbarnet i krybben. Det havde vi godt nok hørt før, så vi kiggede af og til på kasserne med kræmmerhuse og appelsiner.

Endelig blev han færdig med sin tale – og så kræmmerhusene! Nej først skulle vi synge "Velkommen igen Guds engle små".

Så blev kræmmerhusene og appelsinerne delt ud, og vi fandt et sted, hvor vi for os selv kunne kigge efter, om der var mange bolcher i kræmmerhuset og om appelsinen var stor og sød.

Jeg fandt et godt sted, nemlig i bunden af talerstolen, hvor jeg satte mig på min store appelsin, for at den ikke skulle blive væk! - - Men det skulle jeg aldrig have gjort!! For!! Da ham, der ledede festen, gik op på talerstolen for at sige, at der var kaffe til de voksne, måtte han puffe til mig for at komme forbi, og da så han en stor våd plet omkring mig. UHA! Han troede selvfølgelig, at jeg havde tisset!! Men det var jo appelsinsaft. Jeg havde siddet appelsinen i stykker. Æv!! hvor var mine bukser våde - - og det måtte de andre endelig ikke opdage, så resten af festen gik jeg mest med buksebagen vendt mod væggene, og heldigvis kunne appelsinsaften næsten ikke ses på mine tykke bukser.

Siden den oplevelse ved juletræsfesten har jeg ikke kunnet lide appelsiner!

Selv om mine kammerater ikke mente det så slemt. Når de drillede mig og kaldte mig "Spidsrøv", var jeg alligevel lidt ked af det.

I har sikkert også prøvet at drille en kammerat. Lad være med det! Prøv i stedet for at gøre ham/hende glad.

Og husk! Hvad der står i ulveløftet: "Jeg lover at ville gøre mit bedste hver dag for at gøre noget for at glæde andre".

Glædelig jul og godt nytår, og tak for de gange, jeg har været sammen med jer. Det har været mig en stor glæde.

Og så skal vi vist til at kigge til kasserne "ved talerstolen".

Lærer Egon Heldgaard 23.03.1923 – 04.11.2005.